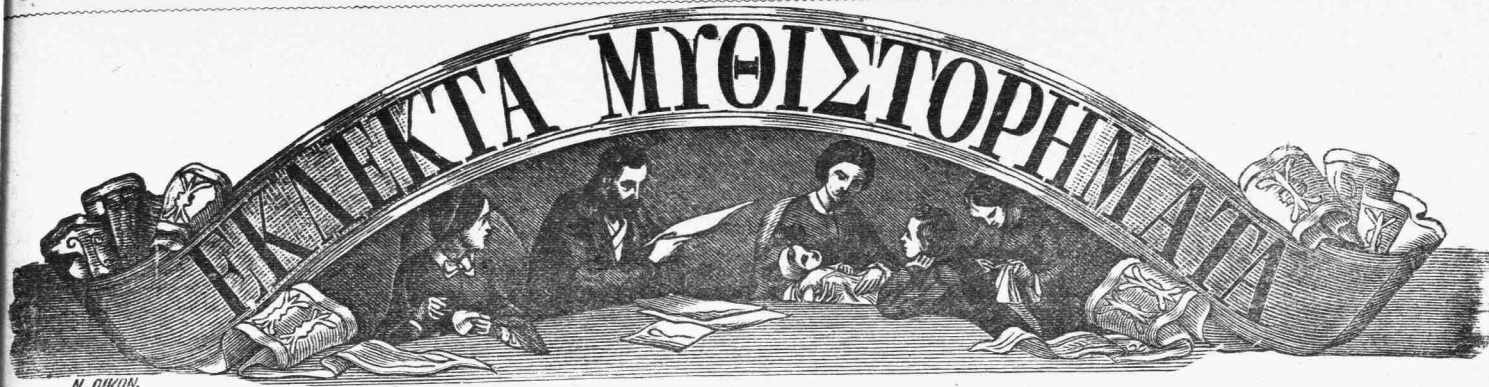

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἡ ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ, διήγημα. (συνέχεια καὶ τέλος). — ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΟΥΜΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός μου, οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ ἐν τῇ γενεθλίῳ ἐκείνῃ ἐστὶς μου· ἐπανέβλεπον πᾶν ὅ,τι μοὶ ἦτο προσφιλὲς καὶ ἐπλαττον διὰ τῆς φαντασίας μου χρυσόπτερα καὶ ὠραιότατα ὄνειρα.

Καὶ ὅμως, φεῦ! νέφος τι ἐκάλυπτεν ἐνίοτε τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐσκεπτόμην τὸν ἀτυχῆ Σχούλτς!...

Θά τον ἐθεράπευον ἄρά γε;

Πρωῖαν τινὰ κρότος τις πρὸς τὴν θύραν μου μὲ ἀφύπνισεν. Ἦτο ὁ Σχούλτς, ὅστις ἤρχετο, κατὰ τὸ σῦνθεσ, νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

Μετ' ὀλίγον ἠνέφξα τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ἐτοιμασθεὶς δέ, μετέβην εἰς τὴν αἴθουσαν ἐνθα εὗρομεν τὴν Ἀρτεμιν μετὰ τοῦ Γράγγερ, ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸ ὀλίγου. Ἡ παρουσία τοῦ μοὶ ἀνέμνησε πάραυτα ὅτι εἶχον κηρυχθῇ ἀπαγορευτέος... Δὲν τὸ εἶχον σκεφθῇ ἀκόμη!... καὶ ἐφοβούμην θλιβεράν τινα εἶδσιν.

— Ἀχ! Θεέ μου! τῷ εἶπον, ἔρχεσθε διὰ νὰ μοὶ ὑπομνήσετε τὴν συμφορὰν μου;

— Ποίαν συμφορὰν; ἀπήντησεν, ἐκπλαγεὶς εἰς τοὺς λόγους μου

— Συγχωρήσατέ μοι, φίλε μου, ἐπανέλαβον θλιβερώς, ἐλησμόνησα ὅτι ἔχω κηρυχθῇ ἀπαγορευτέος!

— Ἀπαγορευτέος! προσέθηκε γελῶν· ἀλλὰ δὲν ὀφίσταται πλέον τοιαύτη ἀπόφασις, ἐστὶ βέβαιος.

— Πῶς!... ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον;

— Δὲν ὑπάρχει πλέον τοιοῦτον· εἰσθε ἤδη ἐνήλιξ καὶ δύνασθε ἐλευθέρως ν' ἀναλάβετε τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας σας.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας αἱ ὑποθέσεις μου εἶχον τακτοποιηθῇ ἐντελῶς, ἀγαπητέ μου Βιλχέλμ. Ἐπανακτήσας τὰ δικαιώματά μου, ἤμην ἐλεύθερος, κύριος τῆς περιουσίας μου, τῆς θελήσεώς μου, τῆς ζωῆς μου.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ὑπῆρξε τοῦ ν' ἀνακουφίσω τοὺς δυστυχεῖς ἐκμισθωτάς μου ἀπὸ τὰς βαρυτάτας καὶ καταθλιπτικὰς ὑποχρεώσεως, εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποβάλει αὐτοὺς ὁ κηδεμὼν μου... Φίλε μου, εἶμαι ἤδη ἀνὴρ καὶ ἔχω ἐτήσιον εἰσόδημα πεντακοσίων τριακοντα ἑπτὰ χιλιάδων ἐξακοσίων τριῶν φράγκων καὶ εἴκοσι πέντε λεπτῶν...

Διώρισα τὸν Βαστιανὸν ἐπιστάτην μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωκα εἰς αὐτὸν ὡς σύζυγον τὴν Αἰκατερίνην. Ἡ Ἀρτεμις κατῴρθωσε διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς νὰ νυμφεύσῃ τὴν Μαγδαλινὴν, τῶρα δὲ σκέπτομαι νὰ προτείνω καὶ εἰς σὲ ἐν καλὸν συνουκίσιον.

Ἐλθέ λοιπόν, σὲ περιμένω· τρέξε νὰ ἰδῇς μίαν γωνίαν τοῦ κόσμου, ὅπου εἶχε καταφύγει τὸ ἰδανικόν μου. Ἐλθέ, σὲ περιμένω.

ΛΖ'

Βιλχέλμ, γνωρίζω τὰ πάντα. Εἶσαι προδότης· μοὶ ἀπέκρυψες τὴν ὠραιότεραν πρᾶξιν τοῦ βίου σου!... Καὶ ἔζησες ἐπὶ δύο μῆνας πλησίον μου, πλησίον τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ εἶδες καὶ ἐγνώρισες ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀπειρον εὐτυχίαν μας, τὴν ὁποίαν σὺ παρεσκεύασες, καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ μοὶ ἀνοίξης τὴν γενναίαν καρδίαν σου... Ἀχ! Βιλχέλμ, σοὶ ὀφείλω τὴν ζωὴν!... γνωρίζω τὰ πάντα, σοὶ ἐπαναλαμβάνω.

Σὺ ἦσο ὁ ἀντίπαλος τοῦ κόμητος ἐν Ρόδῳ.

Καὶ μοὶ το ἀπέκρυψες!... Καὶ δὲν ἠθέλησες ν' ἀσπασθῶ γονυπετὴς τὴν ἀδελφικὴν σου χεῖρα, ἥτις ἠλευθέρωσε τὸν ἄγγελον, τὸν ὁποῖον λατρεύω! τὴν γενναίαν ταύτην χεῖρά σου, ἥτις μὲ διεφύλαξεν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ θὰ κατέστρεφε διὰ παντός τὰς ἐλπίδας μου καὶ τὴν εὐτυχίαν μου! Σκληρὲ, εἰώπας... Δὲν εἶνε, Βιλχέλμ, ἡ τύχη, ἡ ὁποία μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τοῦτο, εἶνε ὁ Θεός, ὅστις θέλει νὰ σοὶ δώσῃ ἕνα ἀδελφόν, ἔτοιμον νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου!

Ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ πρὸ τριῶν μην-

ῶν μετέφερε τὴν Ἀρτεμιν εἰς Μασσαλίαν, ὑπῆρχε νέος τις, ὅστις, ἰδὼν αὐτὴν μόνην καὶ περιλύπον, τὴν περιποιήθη ὡς ἀληθὲς ἀδελφὸς μέχρι τῶν Παρισίων. Προχθὲς ὁ νέος οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα ὀνομάζεται κύριος Δὲ Βαρέλ, πρόξενος ἐν Ρόδῳ. Χθὲς τὸ ἑσπέρας, σινομιλῶν μετ' αὐτοῦ, τὸν ἠρώτησα ἂν ἐγνώριζε λεπτομερεῖας τινὰς ἐπὶ τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Γεωργίου Φερρὺ μονομαχίας τοῦ κόμητος.

— Διάβολε! μοὶ ἀπήντησεν, ἤμην μάρτυς.

Τότε τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ διηγηθῇ τὰ κατὰ τὴν μονομαχίαν ταύτην.

— Εἶνε πολὺ παράδοξον συμβεβηκός, ἐπέλαθεν ὁ κύριος Δὲ Βαρέλ. Πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Γεώργιος Φερρὺ, ἀγαπῶν πολὺ τὰς ἀρχαιοτάτας, μετέβαινε καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ περιεργάζετο βυζαντινὸν τι φρούριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατόικει ὁ κύριος κόμης. Ἐγνώριζετε τὸν σοβαρὸν χαρακτῆρα τοῦ κυρίου Μωφὲρ· παρετήρησε τὰς συχνὰς ταύτας ἐπισκέψεις του καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἄλλους σκοπούς... εἰς τρόπον, ὡς τε πρωῖαν τινὰ ἀπηγόρευσε εἰς αὐτὸν τὴν εἰσοδόν. Ὁ κύριος Γεώργιος ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ, ὁ κόμης ὠργίσθη, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπῆλθε μεταξύ των φιλονικία, ἥτις κατέληξεν εἰς μονομαχίαν. Τότε ὁ κύριος Γεώργιος Φερρὺ, ὅστις ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο Ἀγγλος, μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς μάρτυς.

— Πῶς! τῷ εἶπον, ἐνῷ ἦτο Ἀγγλος.

— Ναί, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ μυστήριον διότι, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀντέστην εἰς τὴν παράκλησίν του, ὡς μὴ ὦν τῆς αὐτῆς ὑψηλότητος, μοὶ ἐξεμυστηρεύθη ὅτι ἦτο Γάλλος, ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας τῆς Ἀλσατίας, καὶ ὅτι ὀνομάζετο Βιλχέλμ Σαλζμάν!...

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, ἀνεσκίρτησα. Ἀχ! ἀδελφέ μου, ἂν ἤκουες τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἔχω τοιοῦτον φίλον, ὅποτον ἐσὲ! Οὕτω λοιπόν, ἐνῷ ἐγὼ εἶχον πλέον ἀπελπισθῇ νὰ ἐπανεύρω τὰ ἔχνη τῆς Ἀρτέμιδος, σὺ, δεξιώτερος ἐμοῦ, ἐδυνήθης ν' ἀνακαλύψῃς τὸ καταφύγιόν τῆς!... Ἀχ! ἡ εὐτυχία μας εἶνε ἔργον

τῶν χειρῶν σου . . . τί περισσότερον νὰ σοὶ εἶπω ; . . .

Ἄφ' ἧς ἐποχῆς ἀπεχωρίσθημεν, οὐδὲν διατάραξε τὴν γαλήνην τοῦ προσφιλοῦς μας Σχούλτς· αἱ ἐλπίδες μου ἰσχυροποιοῦνται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν . . . Φοβούμαι μόνον τὴν ἔλευσιν τοῦ φθινοπώρου, ἐποχῆς ἀπαισίας διὰ τὴν τεταραγμένην ταύτην διάνοιαν· ὁ ἐλάχιστος παροξυσμὸς δύναται ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ ἐκμηδενίσῃ τοὺς πολυχρονίους κόπους μου. Θὰ τὸν σώσω ἄρ' αὖτε ; Ἡ Ἀρτεμις, εἰς ἣν ἐνεπιστεύθη τὰ πάντα, μ' ἐσυμβούλευσε νὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸ φρούριον, διαρκούσης τῆς κρίσεως ταύτης ἐποχῆς, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴν τῆς.

ΛΗ'

Θρίαμβος ἐντελής, Βιλχέλμ ! τὸ φθινόπωρον παρήλθεν, ἡ χλόη ἐκαλύφθη ὑπὸ δροσπάχνης καὶ εὐτυχῶς ὁ Σχούλτς δὲν ἠσθάνθη οὐδεμίαν ἀτονίαν, ἐξαιρουμένων δὴ τῶν ἡμερῶν μελαγχολίας.

Ὅπως ἐκ τῶν προτέρων συνεφωνήσαμεν, ἐκράτησα αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον καὶ τῷ παρεχώρησα ἕν δωματίον, παρακείμενον τοῦ ἰδικοῦ μου. Ὡς δ' εὐκόλως ἐννοεῖς, ὁ σοφὸς δόκτωρ δὲν ἠννόησε ποσῶς τὸ στρατήγημά μου. Τὸ πιστεύεις ἤδη, φίλε μου ; σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐγεγῶμεν διὰ τὴν μονομανίαν του ἐκείνην, οὐδέποτε δὲ εἶδον διαυγαστέραν καὶ ὑγιειντέραν διάνοιαν ! Ἐπὶ τέλους δὲ προσθέτω ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἠγρύπνει ἐπ' ἐμοῦ, ὅσον ἐγὼ ἐπ' αὐτοῦ, καθόσον πολλάκις, ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἶδον αὐτὸν εἰσερχόμενον ἀκροποδητὴν εἰς τὸ δωματίόν μου καὶ παρατηροῦντά με κοιμώμενον.

— Τί τρέχει ; τῷ εἶπον τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν κατέλαβον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.

— Ἐρχομαι νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι εἰμαι ἡσυχος, μοὶ ἀπήντησε μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐλαβικοῦ ἐκείνου μειδιάματος, τὸ ὅποιον ἤδη ἐγνώρισες.

Ἐκτοτε, ὅσας ἡρῆτο, τὸν ἄφρονον νὰ πράττῃ ὅ,τι ἤθελεν. Ἦκουον αὐτὸν εἰσερχόμενον ἀκροποδητὴν, πλησιάζοντα πρὸς τὴν κλίνην μου καὶ ἀκροώμενον τῆς ἀναπνοῆς μου· δὲν ἐκινούμην ποσῶς, προσποιούμενος ὅτι ἐκοιμώμην. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀγαθὴ καὶ καθαρὰ καρδίᾳ του νῦν χαριστεῖτο ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης· ἤθελε νὰ βλέπῃ ἐμὲ εὐτυχῇ καὶ δὲν ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του . . . Ὁ ἔρως, ἡ φιλία καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, αὐτὰ ἦσαν, Βιλχέλμ, τὰ τρία ψυχολογικὰ φάρμακα, ἅτινα ἐθεράπευσαν τὸν Σχούλτς . . .

Ἄν ἔβλεπες τὴν Ἀρτεμιν τώρα, Βιλχέλμ ! Εἶνε πλήρης ζωῆς, πλήρης χάριτος καὶ ἀκτινοβολίας ! Ἄν μὰς ἔβλεπες ἐντὸς τοῦ μικροῦ περιβόλου τῆς, ἐν τῇ εὐδαίμονι καὶ σκιερᾷ ἐκείνῃ ὁάσει, ἐνθα διηρχόμεθα τὰς ἡμέρας μας, ὅτε μὲν φαιδροὶ καὶ φιλοπαίγμονες, ὡς τὰ μικρὰ παιδιά, ἅτινα παίζουν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ὅτε δὲ περὶφρονταὶ καὶ ὄνειροπόλοι, ὡς οἱ μελλόνυμφοι, οὔτινες ἐλπίζουν ! . . . Ἄφ'

ἧς ἡμέρας ἐζῶμεν μόνοι εἰς τὸ φρούριον, οὐδέποτε ἐξωμολογήθημεν τὸν ἔρωτά μας, ἀλλ' ἐκάστη λέξις μας ἦτο καὶ μία ἔτι ἐξωμολόγησις, ἕκαστον βλέμμα μας καὶ μία ἔτι θωπεία. Ὡ ! πόσῃν εὐγλωττίαν εἶχον αἱ ψυχὰί μας !

Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ εἶπω τι πρὸς αὐτήν, ἐπεσκεύαζα ἐπὶ τὸ κομψότερον τὰ δωματία τῆς μητρὸς μου, τὰ ὅποια ἦσαν προωρισμένα δι' αὐτήν.

Περιμένομεν τὴν ἐπάνοδόν σου, Βιλχέλμ, διὰ ν' ἀρχίσωμεν καὶ παλιν τὸ κυνήγιον· ἔχω τεσσαράκοντα ἀγγλικούς κυνηγετικούς κύνας, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτης θὰ σ' ἐκπλήξῃ . . . Θὰ σοὶ παραχωρήσω τὸν Ράλφ καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς, ἔξοχε καὶ πολὺπερε κυνηγέ μου !

Ἡ Ἀρτεμις σὲ ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφόν, οἷός τ' ἔστιν εἶσαι πράγματι δι' ἐμέ . . . Τί θὰ ἔλεγεν ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ κύριος Γεώργιος Φερρὺ ἦτο . . . Ἀλλὰ σιωπῇ ! πρέπει ν' ἀγνοῇ διὰ παντὸς τὸ μυστήριον τοῦτο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

— Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε παιγνιδιάρικο, ὅπως ὁ πατήρ του ! εἶπεν ἡ Ἀρτεμις, θλίβουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν μικρόν μας.

— Ἄ ! ὄχι, διαμαρτύρομαι ! . . . ἀνέκραξα ἐντόνως, ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς τὴν μητέρα του.

Παρήλθον δύο ἔτη· ἀπέκτησα ξανθὸν καὶ ροδοκόκκινον υἱόν, ὥρατον ὡς ἀγγελον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶνε δραπέτης τοῦ οὐρανοῦ. Ἄλλ' εἰμαι πατήρ του καὶ δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι ἔχει πτερὰ.

— Ναί, ὁ μικρὸς μου Βιλχέλμ, ἐπανελάβην ἡ Ἀρτεμις, εἶνε κολὺ παιγνιδιάρης, ὅπως ὁ πατήρ του.

Βιλχέλμ. Βιλχέλμ ὀνομάζεται καὶ ὁ υἱός μας, ὅστις εἰς τὰ χεῖλη ἔχει πάντοτε τὸ μειδιάμα.

— Εἶνε καὶ φιλόσοφος . . . ὅπως ὁ πατήρ του . . . ἐπανελάβην ἡ Ἀρτεμις πάντοτε μειδιῶσα.

Καὶ ὁ μικρὸς μου υἱὸς γελᾷ πάντοτε . . . Ἡ σκηνὴ αὕτη λαμβάνει χώραν ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ φρουρίου μου ἐνώπιον τοῦ Σχούλτς καὶ τῆς συζύγου του, ὅπου καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, συναθροίζομενοι, συνομιλοῦμεν, παίζομεν μουσικὴν, καὶ ἀναγινώσκουμεν.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Ἀρτεμις ἔρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα ἐπὶ τοῦ δόκτορος· ἐφοβεῖτο, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον προσχεδιάσει τελευταίαν τινὰ δοκιμασίαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Σχούλτς. Ἦθελον τοῦτέστιν, ὅπως ἀποδείξω εἰς αὐτὸν ὅτι ἀπατάται, νὰ τῷ ὑπομνήσω αἶφνης τὰς παρελθούσας ταλαιπωρίας του· ἂν ὑπέμενα τοιαύτην προσβολήν, ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο ἐντελῶς.

Ἐν τούτοις ἔτρεμον καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ ἐπιχειρήσω τὴν τελευταίαν ταύτην ἐφοδόν. Ἀλλ' ἂν ἐνικώμην ;

Ἐλαβον ἀνὰ χεῖρας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἄλλοτε σοὶ ἔγραψον, καὶ ἀνεγίνωσκον. Αἱ λησμονηθεῖσαι ἐκείναι σκηναὶ

τοῦ βίου μου μοὶ ἐφάνησαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅλως παράδοξοι καὶ ἀλλόκοτοι ! Ἐνόμιζον ὅτι ἀναγινώσκω φανταστικόν τινα μῦθον, ἐπινοηθέντα ὑπὸ νοσοῦσης κεφαλῆς . . . Πάραυτα οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, ἐν ἣ σοὶ ἔγραψον ὅτι ὁ Σχούλτς μοὶ ἐξωμολόγηθη ὅτι εἶνε παράφρων, καὶ δὲν ἐγνώριζον τί νὰ φαντασθῶ . . . Ἐξηκολούθησα τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπήντησα τὴν περιγραφὴν τῶν παροξυσμῶν του καὶ τὰς προσπάθειάς μου, ὅπως τὸν ἐξαγάγω τῆς πλάνης του ἐκείνης· ἡ ἀνάγνωσις αὕτη παρήγαγεν ἐπ' ἐμοῦ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ὥστε ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον δυσάρεστον ὄνειρον . . .

Πέριξ ἐμοῦ ὅλοι ἐσιώπων, ἐκπλαγεῖς ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἐκείνῃ σιωπῇ, ἤγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον πάντας ἀκινήτους περὶ ἐμέ καὶ κατεληγμένους ὑπὸ τινος ἀγνώστου εἰς ἐμὲ ἀνησυχίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἦσαν πλήρεις δακρύων, ὁ Σχούλτς καὶ ἡ σύζυγός του ἔτρεμον ἐκ φόβου, ὁ δὲ Βαστιανὸς ἔστατο ὡχρὸς ὀπισθεν αὐτῶν . . . Τότε ἠννόησα τὰ πάντα.

— Εὐγε, εὐγε, εὐγε ! ἀστεῖέ μου ἱατρεῖ, ἀνέκραξα μειδιῶν· λοιπὸν μ' ἐπερίπαιξες ! . . . Δὲν ἦσο σὺ παράφρων !

— Πῶς ; νομίζεις ὅτι . . .

— Διάβολε ! νομίζω ἡ μᾶλλον πιστεύω ὅτι ἤμην ἐγὼ παράφρων. Εἶναι φανερόν, ὅπως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Προσεποιήθης τὸν παράφρονά διὰ νὰ κατορθώσης νὰ με πείσης νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν πλάνην σου καὶ τὸ ἀνυπαρκτὸν τῶν ὀπτασιῶν σου . . . τοῦτο δ' ἐπραξες, ὅπως θεραπεύσης ἐμὲ ἐξ αὐτῶν.

— Εὐγε, εὐγε ! ἐμάντευσες τὰ πάντα ! ἀνέκραξε, τώρα πλέον δὲν φοβούμεθα τὴν κυρίαν *Marlar* !

— Ναί, ἐρρέτω αὕτη ! ἀνέκραξα γελῶν. Τώρα, μεγαλοφρονέστατε ἱατρεῖ μου, ἔλθε νὰ με ἀσπασθῇς ! . . .

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν εὐγενῆ ἐκείνην καρδίαν· εἶτα δὲ ἐρόφηθη εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν μου διὰ φιλημάτων.

— Ἀγγελε ! τῇ εἶπον, τὸ λογικόν μου εἶσαι σὺ, ὁ ἔρως μου !

— Ὁ ὅποιος οὐδέποτε θὰ σβυσθῇ, ἀπήντησεν.

Ἰδοῦ, πῶς διὰ τοῦ ἔρωτος ἐσώθη. Ἡ γάμων καὶ ἡγαπώμενη ! Εἶχον μίαν ἀνέδοχον, ἀγκλητὴ μου Βιλχέλμ . . . Οὕτως, ὅπως ἤρχισες, τελευτᾷ τὸ παραμῦθί μου.

*** Τ.

ΤΕΛΟΣ

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ
[Συνέχεια καὶ τέλος].

Ὁ κύριος Κεργοριε ἐφάνη ὅλως ἀδιάφορος, ὅτε τῷ ἐγνώρισα, ὅτι ὑπὸ τὴν στέγην του ἐφιλοξένει *Μουσοπόλου κεργιοῦ*. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἦτο ἀνὴρ ἀριστος· οὐχ